

Městský soud v Praze
Spálená 2
112 16 Praha

OSOBNĚ

9 Ad 5/2019
předsedkyně senátu
JUDr. Ivanka Havlíková.

V Praze dne 6. května 2019

Žalobkyně: **JUDr. Klára A. Samková, Ph. D.**
sídlem Španělská 742/6, 120 00 Praha

Zastoupená: JUDr. Richard Novák, advokát, Dvořákova 588/13, 60200 Brno

Žalovaná: **Česká advokátní komora, IČ 66000777, sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1**

Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu –
České advokátní komory

Soudní poplatek bude uhrazen k výzvě soudu

Žalobu podává právní zástupce žalobkyně prostřednictvím datové schránky.

S ohledem na množství příloh a nutnost jejich precizního řazení je text žaloby s vytištěnými přílohami podán též přímo do podatelny soudu.

SEZNAM PŘÍLOH:

- 1 kárná žaloba ze dne 5. prosince 2016, sp. zn. K 142/2016 (čj. 864/2016)
- 2 kárné rozhodnutí kárného senátu ČAK z 16. května 2018, sp. zn. K 142/2016
- 3 rozhodnutí odvolacího kárného senátu ČAK ze dne 9. října 2018, sp. zn. K 142/2016
- 4 stížnost na advokáta Mgr. Fischera
- 5 rozhodnutí ČAK o odložení věci ke stížnosti na Mgr. Fischera ze dne 7. 12. 2018
- 6 opakovaná stížnost na Mgr. Fischera
- 7 opakované rozhodnutí ČAKu o odložení věci Mgr. Fischer, ze dne 26. 3. 2019
- 8 parlamentní tisk č. 201, České národní rady z roku 1990
- 9 parlamentní tisk č. 201a, České národní rady z roku 1990
- 10 parlamentní tisk 2016 České národní rady, na jejichž základě byl schválen zákon o advokacii č. 128/1990 Sb.
- 11 zápis z průběhu projednávání zákona o advokacii č. 128/1990 Sb. Českou národní radou dne 25. 4. 1990.
- 12 definice výkonu advokacie z webových stránek ČAK – viz: <https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=1325>
- 13 rozhodnutí Nejvyššího správního soudu viz: <http://sbirka.nssoud.cz/cz/profesni-samosprava-a-vykon-advokacie.p60.html>
- 14 Záznam z jednání Poslanecké sněmovny – projednávání zákona o advokacii, č. 85/1996 Sb., dne 13. 3. 1996
- 15 Důvodová zpráva k tisku 1920 r. 1996 – Poslanecké sněmovny, k zákonu o advokacii
- 16 Dopis, adresovaný žalobkyni ze dne 24. 4. 2019 od vedoucí odboru vnějších vztahů ČAK
- 17 odpověď žalobkyně na dopis ČAKu viz ad č. 24
- 18 příslušné stránky Komentáře ke knize „Etický kodex advokáta“
- 19 text Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), str. 1, 2 a 16
- 20 Nález Ústavního soudu II. ÚS 3212/18 ze dne 17. dubna 2019
- 21 Tisková zpráva Ústavního soudu k nálezu ad 20)
- 22 Informace České advokátní komory „Advokáti proti totalitě“
- 23 Plná moc

NÁVRH NA PŘIPOJENÍ SPISŮ

Žalobkyně žádá, aby si soud vyžádal:

- 1) kárný spis České advokátní komory vedený pod č.j. K 142/2016 (kontrolní oddělení ČAK 864/2016)
- 2) spis kontrolního oddělení č. 596/2016, který pojednává o obsahově stejné stížnosti a který nebyl přes opakované návrhy žalobkyně ani sloučen se spisem ad 1, ani uzavřen.
- 3) spis kontrolního oddělení č. 503/2016, kterým byla vyřízena stížnost na žalobkyni ve věci jejího projevu „Máme se bát islámu“ předneseného dne 18. 5. 2016 na půdě Poslanecké sněmovny, přičemž tato stížnost s projednávanou stížností bezprostředně souvisí.

I.

Úvod

1) Žalobkyně je advokátkou, zapsanou v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou (žalovanou) pod číslem 3005.

2) Žalovaná je právnickou osobou zřízenou zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii, vykonávající veřejnou správu na úseku advokacie. Jako taková je žalovaná správním orgánem dle § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dle § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy právnickou osobou, pokud jí bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

3) Touto žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu (ČAK-žalované), kterým byla zkrácena na svých právech, a to rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 16. května 2018, sp. zn. K 142/2016, ve spojení s rozhodnutím odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 9. října 2018, sp. zn. K 142/2016.

4) Příslušným k projednání žaloby je dle § 7 s. ř. s. krajský soud, v jehož obvodu má své sídlo správní orgán, který vydal ve věci rozhodnutí v prvním stupni, tedy v tomto případě Městský soud v Praze.

5) Lhůta pro podání žaloby je dle § 72 s. ř. s. dva měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí oznámeno žalobci doručením písemného vyhotovení. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 9. října 2018, sp. zn. K 142/2016, bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím datové schránky dne 12. března 2019, lhůta pro podání žaloby je tudíž zachována.

II.

Předcházející řízení

Rozhodnutím kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 16. května 2018, sp. zn. K 142/2016, byla žalobkyně uznána

vinnou, že

dne 7. 6. 2016 v době od 19.00 do 21.00 hodin před budovou velvyslanectví Turecké republiky v Praze 6, Na Ořechovce 733/69, na shromáždění občanů s názvem „Veřejné čtení“, při kterém byl mimo jiné čten i její projev ze dne 18. 5. 2016, který přednesla v Poslanecké sněmovně ČR, vystoupila s projevem mířícím proti velvyslanci Turecké republiky, když pronesla *„A protože pane velvyslanče nerozumíte diplomatickému protokolu, udělám teď něco, čemu budete rozumět: proklínám vás, proklínám vás, proklínám vás, umřete dřív, než zplodíte syny a umřete beze cti.“*

tedy

při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, když za tímto účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky ukládající jí povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu,

čímž porušila

ust. § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), a bylo jí uloženo

kárné opatření

pokuta ve výši 25.000,- Kč a povinnost k úhradě nákladů kárného řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zachovalé lhůtě odvolání.

Odvolací kárný senát dne 9. října 2018 odvolání žalobkyně zamítl a napadené kárné rozhodnutí potvrdil s tím, že předepsal k úhradě i náklady za odvolací kárné řízení.

III.

Žalobní body

Žalobkyně považuje napadená rozhodnutí za nezákonná, vědomě lživá a protiústavní z následujících důvodů:

1. v obou případech rozhodoval o věci kárný senát složený z osob, u nichž žalobkyně pochybovala a pochybuje o jejich nepodjatosti, a to navzdory námitkám žalobkyně;
2. žalobkyně nedopustila vyjadřování, které bylo shledáno nevhodným, v rámci nebo v souvislosti s výkonem advokacie;
3. potrestání žalobkyně je porušením ústavním pořádkem zaručeného práva na svobodu slova;
4. napadená rozhodnutí jsou důsledkem přepjatého formalismu, jsou ve vztahu k žalobkyni šikanózní a jdou proti smyslu zákona o advokacii a etického kodexu advokáta
5. Česká advokátní komora zneužívá svými rozhodnutími faktu, že advokacii nelze vykonávat bez členství v této komoře, čímž neoprávněně zasahuje do ostatních sfér života svých (povinných) členů, bez možnosti těmto zásahům uniknout. ČAK tedy činí z advokátů bytosti, nadané menšími právy, než jsou ústavně zaručená práva.

IV.

Vztah kárného rozhodnutí ČAK k tzv. „Etickému kodexu advokáta¹“

¹ viz příloha č. 19 – Etický kodex advokáta

a zákonu o advokacii

Kárný senát s odkazem na ust. § 17 zák. č. 85/1996 Sb. o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva ČAK č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), odsoudil žalobkyni za jednání popsané v čl. II této žaloby, když shledal, že „při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, když za tímto účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky ukládající jí povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.“

1) Citované ust. § 17 zákona o advokacii zní:

„Advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.“

2) Pro posouzení možnosti aplikace ust. § 17 zákona o advokacii je nutno se zabývat vymezením pojmu „výkon advokacie“. K tomu se vyjadřuje hned ust. § 1 zákona o advokacii, které zní takto:

§ 1

„(1) Tento zákon upravuje podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty (dále jen "výkon advokacie").

(2) Poskytováním právních služeb se rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Poskytováním právních služeb se rozumí rovněž činnost opatrovníka pro řízení ustanoveného podle zvláštního právního předpisu, je-li vykonáván advokátem.

3) Z uvedeného ustanovení § 1 vyplývá, že charakteristika úkonů, které jsou „výkonem advokacie“, je uvedena pouze demonstrativně nikoliv taxativně. Avšak přes demonstrativní výčet způsobu výkonu advokacie je zřejmé, že mezi tyto rozhodně nelze zařadit „účast na politickém shromáždění a vyslovování politického názoru advokátem“ tak, jak protiprávně učinil kárný senát. V žádném případě jednání žalobkyně není možno podřadit pod ust. § 1 odst. 1 zák. o advokacii, tedy pod „poskytování právních služeb advokáty“. Pokud by ČAK trvala na podřazení této činnosti mezi právní služby, pak nezbyvá než konstatovat, že rezignovala na právní vědu a za „poskytování právních služeb“ považuje též... proklínání. Je pravda, že historicky se právnické povolání vyvinulo z činnosti kněží, případně náboženských vůdců (viz Mojžíš), leč žalobkyně se do doby vydání kárného rozhodnutí hojila nadějí, že civilizace přece jen o nějaké cca 4000 let pokročila. Česká advokátní komora však zřejmě v tomto časovém období setrvala.

Není možno přehlédnout, že jednání žalobkyně též nenaplnuje druhou pojmovou charakteristiku výkonu advokacie, totiž „vykonávání soustavně a za úplatu“. Žalobkyně prohlašuje, že proklíná (resp. proklela) pouze jednorázově, a nikoliv za úplatu, i když té by se, samozřejmě, nevzpírala.

- 4) K otázce pojmu „výkon advokacie“ se též vyjadřuje Nejvyšší správní soud, a to ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2004, čj. As 34/2003-47, který je též uveden ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Ej 368/2004, která je plně veřejně dostupná i v elektronické formě².

Protože kárný senát ČAK se navzdory tomu, že je složen ze tří advokátů tváří, že mu je judikatura Nejvyššího správního soudu neznámá a nepřístupná, nezbývá než z tohoto rozsudku obsáhle citovat. Především se Nejvyšší správní soud zabývá pojmem „výkon advokacie“, ke kterému se vyjadřuje takto:

„Advokacii lze definovat jako činnost, nezávislé povolání vykonávané advokátem, tj. osobou právnicky vzdělanou, zvláště kvalifikovanou, která je zapsána v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou. V citovaném ustanovení § 1 odst. 1 zákona o advokacii je obsažena legislativní zkratka „výkon advokacie“, tedy výkon tohoto nezávislého povolání, pod kterou zákonodárce podřadil jak vlastní poskytování právních služeb advokáty, tak podmínky, za nichž mohou být tyto právní služby poskytovány, Advokát přitom nemůže poskytovat právní služby libovolnou formou, ale jen způsobem stanoveným v zákoně a za podmínek v něm uvedených.“

Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí ovšem vztahuje opět k úkonům, které souvisí s výkonem advokacie, byť poté, co bylo ukončeno právní zastupování klienta. Nejvyšší správní soud výslovně uvádí:

„Výkonem advokacie“ není jen samotné poskytování právních služeb, ale také veškeré úkony také veškeré úkony, k nimž je advokát povinen v souvislosti s poskytováním právní služby i poté, kdy je zastupování klienta ukončeno.

Je tedy zřejmé, že aplikace tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na situaci, kdy postihovaná činnost žádným způsobem nesouvisí s výkonem advokacie, je naprosto nepřijatelná.

Ve zcela shodných intencích definuje činnost advokáta a výkon advokacie na svých webových stránkách i samotná Česká advokátní komora³.

- 5) Žalobkyně opět připomíná, že se zúčastnila politického shromáždění, které nemělo s výkonem advokacie nic společného. Toto politické shromáždění – demonstrace – byla svolána svolavatelem (nikoliv žalobkyní) na podporu jejího jiného politického projevu, který opět neměl žádnou souvislost s výkonem advokacie.

Ze všech výše popsaných důvodů je žalobkyně přesvědčena, že ust. § 17 odst. 1 zákona o advokacii je na její případ neaplikovatelné, z čehož ovšem vyplývá že stejně tak neaplikovatelné je ust. čl. 4 odst. 1 etického kodexu“, neboť **podzákonná norma nemůže**

² viz příloha č. 13: <http://sbirka.nssoud.cz/cz/profesni-samosprava-a-vykon-advokacie.p60.html>

³ viz příloha č. 12: <https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=1325>

rozšířit normu legislativně nadřizenou nad smysl, který jí dal zákonodárce (o čemž žalobkyně pojedná dále).

Česká advokátní komora vědomě nesprávně posoudila právní otázku a k tíži žalobkyně úmyslně překroutila právní normu tak, aby bylo možno žalobkyni za její projev kárně stíhat. Rozhodování ČAKu je totiž naprosto nekonzistentní, postrádající vnitřní logiku a v totožných případech naprosto odlišné. Česká advokátní komora zde pod záminkou „dohledu nad výkonem advokacie“ fakticky vykonává censuru politické činnosti žalobkyně, tedy jinými slovy, Česká advokátní komora se chová jako politický orgán, plnící (pravděpodobné) příkazy právě panující státní moci.

6) Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně připojuje rozhodnutí ČAKu o odložení stížnosti na advokáta Mgr. Karla Fishera⁴. ČAK v tomto případě řešil stížnost podanou na advokáta Fishera za jeho chování a rozhodování v rámci jeho politické činnosti, které stěžovatel sledoval v rozporu se stavovskými předpisy. Nicméně, tato stížnost byla dne 7. 12. 2018 odložena, a to z důvodu, že „politická aktivita advokáta nesouvisí s výkonem advokacie“. Stěžovatel, stěžující si na chování advokáta Fischera po tomto odložení jeho stížnosti podal opětovnou stížnost, již se dožadoval přezkoumání tohoto rozhodnutí o odložení. Odpověď ČAKu mu bylo další rozhodnutí o odložení věci, tentokrát navíc s odůvodněním, že „Česká advokátní komora je stavovskou organizací, jednajícím v souladu se zákonem o advokacii č. 85/96 Sb., v platném znění a nemá ze zákona oprávnění prošetřovat politické aktivity advokáta v souvislosti s volbami“ ...“jednání advokáta související s politickou angažovaností je výlučnou věcí státních orgánů, a to přímo ze zákona.”⁵

O skutečnosti, že ČAK je vůči žalobkyni zaujatá, že kárné stíhání žalobkyně je účelové, politicky motivované a tudíž v rámci řešení jejich „pochybení“ vůči stavovským předpisům absolutně neobjektivní, svědčí krom již uvedeného „jiného metru“ stran posouzení politické činnosti a jejího dopadu na stavovské předpisy i fakt, že jí ČAK 25. 4. 2019 zaslala na vlastní náklady nově vydaný Komentář k zákonu o advokacii s průvodním dopisem, že předseda ČAK je přesvědčen, že „její prostudování Vám bude k prospěchu a užitku“⁶. Odhlédneme-li od tohoto provokativního a ponižujícího sdělení (přičemž v době „darů“ žalobkyně vykonává s úspěchem advokacii 25 let, není tedy žádným nováčkem), nelze pominout odkazy a citace v této publikaci použité. Jedná se o odkazy na kárná řízení, kdy Městský soud v Praze dal žalobkyni svým rozhodnutím sp. zn. 9Ad 10/2015 – 122 ze dne 10. 10. 2018 za pravdu a rozhodnutí odvolacího kárného senátu zrušil. Přesto publikace obsahuje popisy a rozhodnutí v těchto kárných věcech, která byla a stále jsou vedena vůči žalobkyni coby kárné obviněné.⁷ Tato rozhodnutí jsou publikovaná přes to, že Městský

⁴ viz příloha č. 5 – rozhodnutí ČAK o odložení stížnosti na Mgr. Karla Fischera ze dne 7. 12. 2018, příloha č. 4 – stížnost na advokáta Mgr. Fischera, příloha č. 6 – opakovaná stížnost na Mgr. Fischera

⁵ viz příloha č. 7 – opakované rozhodnutí ČAK ve věci Mgr. Karla Fischera ze dne 26. 3. 2019

⁶ viz příloha č. 16 – dopis adresovaný žalobkyni z České advokátní komory, zasláný s předmětnou knížkou. Žalobkyně vrátila nevyžádaný dar zpět a příloha č. 17 – odpověď žalobkyně České advokátní komoře.

⁷ viz příloha č. 18 – fotokopie stránek z knihy „Etický kodex advokáta“ autorů Daniely Kovářové a Tomáše Sokola.

soud rozhodnu tí odvolacího kárného senátu zrušil a vrátil je k dalšímu projednávání. Nikde v textu není uvedeno, že kárné řízení ní není dosud skončeno, ba v textu není ani uvedeno, že Městský soud kárná rozhodnutí zrušil a vrátil je ČAK k novému projednání. Rozhodnutí MS naopak autoři prezentují jako naprostou prohru žalobkyně. Naprosto zapřeli, že se jedná o dosud nepravomocně skončená řízení, jejichž použití coby ukázkových rozhodnutí kárného senátu ČAK naprosto odporuje zásadě presumpce nevinny.

- 7) Žalobkyně nepřehlédla tu část odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího soudu 5 As 34/2003-47, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že při aplikaci ust. čl. 4 odst. 1 „Etického kodexu“ se jedná o „generální skutkovou podstatu pokrývající pravidla v celé jejich šíři“ takže údajně *„Požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým věřitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku atd.“* Tento svůj názor, jen tak volně „utroušený“, Nejvyšší správní soud naprosto neodůvodnil a sám se tak dopustil zcela nepřiměřeného rozšíření výkladu zákona na situace, se kterou zákonodárce zcela evidentně nepočítal. Dlužno také podotknout, že uvedený rozsudek se nezabýval „mimoadvokátní“ činností odvolatele, ale činností, která zcela bezprostředně s výkonem advokacie coby způsobem poskytování právních služeb za úplatu souvisela. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně tuto část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu za jsoucí v rozporu s tvrzeními v témž odůvodnění obsaženém výše, nehledě na další četné právní vady tohoto názoru, o kterých bude pojednáno dále.
- 8) Žalobkyně připomíná, že Etický kodex advokáta, včetně inkriminovaného čl. 4, byl publikován v č. 1/1997 Věstníku advokacie, který vyšel dne 31. ledna 1997. Účinnosti „Kodex“ nabyl ke dni 2. března 1997. „Kodex“ vychází ze zákona č. 128/1990 Sb., kterým došlo k ustavení advokacie jako svobodného povolání. Tento zákon byl projednán Českou národní radou dne 25. 4. 1990. Z návrhů zákona – parlamentních tisků č. 201 a 201a, stejně jako ze zpráv výborů a už vůbec ne z rozpravy poslanců nevyplývá⁸, že by se tento zákon měl vztahovat na jinou činnost než činnost advokáta. Naopak, poslanci již tehdy změnili původní (poslanecký) návrh zákona v tom smyslu, že výslovně umožnili advokátům zastávat volené politické funkce. Striktně vzato, advokáti, vykonávající na příklad funkci zastupitele, by za této současné interpretace zákona o advokacii byli ve stálém nebezpečí, že jejich politická činnost může být posouzena Českou advokátní komorou jako „nehodná“. Etický kodex advokátů jako vnitrostavovský předpis byl přijat Usnesením představenstva České advokátní komory dne 31. října 1996, tedy po přijetí nového zákona o advokacii, posléze č. 85/1996 Sb., který byl přijat Poslaneckou sněmovnou dne 13. 3. 1996. V rámci rozpravy byla v Poslanecké sněmovně projednávána otázka možnosti výdělků advokát jinou než advokátní činností. Žalobkyně je toho názoru, že charakteristika advokáta, která je zde obsažena, je značně přiléhavá i pro projednávaný případ.

11. (Poslanec Josef Pavela)⁹

⁸ viz příloha č. 8 parlamentní tisk České národní rady č. 201, příloha č. 9 – Parlamentní tisk č. 201a/1990, příloha č. 10 – parlamentní tisk 216 – zpráva výborů k přijímanému zákonu o advokacii a dále příloha č. 11 – rozprava poslanců v České národní radě k uvedenému zákonu.

⁹ viz příloha č. 14 – záznam z rozpravy Poslanecké sněmovny k zákonu o advokacii ze dne 13. 3. 1996.

Navržená změna spočívá ve vypuštění slov "ani nevykonává jinou činnost neslučitelnou s výkonem advokacie" z tohoto ustanovení. Jde tedy o to, zda advokát může současně se svým povoláním vykonávat jakoukoli jinou činnost mimo pracovní nebo obdobný poměr.

Zde je nutno zdůraznit, že rozhodně nejde o vyloučení advokátů z veřejně prospěšných činností, jako je např. činnost v místním zastupitelstvu nebo činnost poslance Parlamentu. Tyto činnosti se i nadále považují za plně slučitelné s výkonem advokacie. Nejde ani o činnosti spojené s nějakou státem uznanou pravomocí, které jsou upraveny zvláštními předpisy. Např. advokát nemůže být zároveň notářem. Při neslučitelnosti jde o jinou výdělečnou, zejména podnikatelskou činnost advokáta. Např. notářům je jiná výdělečná činnost zakázána vždy, kdežto advokátům má být zakázána jen tehdy, je-li s jejich povoláním neslučitelná. Jsou to případy, kdy by advokát zároveň s advokací provozoval třeba erotický salón nebo kdyby si advokátka přivydělávala jako striptérka. Taková kombinace výdělečných činností by vedla ke snižování vážnosti autority celé justice, jejíž je advokát širší součástí. Advokát totiž musí povinně vystupovat v těch nejzávažnějších věcech před soudy, jako jsou závažná řízení trestní, řízení o dovoláních a řízení před Ústavním soudem. Toto procesní postavení advokáta klade na něho v očích veřejnosti, ale i objektivně, obdobné nároky z hlediska osobní integrity jako na soudce, státního zástupce nebo notáře. Požadavek, aby advokát neměl zcela neomezený přístup ke všem jiným výdělečným činnostem, je tedy oprávněný.

Zde je vyslovena charakteristika advokáta jako širší součásti justice. Jak však bude prokázáno dále, Česká advokátní komora svým rozhodnutím vyslovuje podstatně závažnější omezení pro činnost advokáta, než jak je to stanoveno pro nejužší součást justice, na příklad soudce.

- 9) Při zkoumání zákona o advokacii, který byl přijat na základě poslaneckého návrhu, nelze obejít také důvodovou zprávu, která byla součástí návrhu a byla obsažena v parlamentním tisku č. 1920¹⁰. Zde jsou citace, které jsou podle žalobkyně relevantní:

Zásadní otázkou je dodržování zvláštních povinností a omezení při výkonu advokacie. Dohled nad tím svěřuje stát zvláštní stavovské organizaci (komoře), kterou k tomuto účelu vybavuje přesně vymezenou pravomocí s tím, že její závažná rozhodnutí jsou přezkoumatelná soudem. Návrh v podstatě zachovává možnost zásahu soudní moci v dosavadním rozsahu.

Působením stavovské organizace má být dále zejména zajištěn jednotný režim poskytování právních služeb a dohled nad jejich kvalitou, zabezpečení stavovské kázně a umožněno poskytování povinných služeb v oblasti ochrany práv.

Úprava advokátní samosprávy vychází z nezbytnosti zabezpečit nezávislost advokáta při výkonu jeho povolání tak, aby se práva a zájmy jeho klientů nemohly dostat do střetu se zájmy těch osob nebo orgánů, na nichž by advokát byl nějakým způsobem závislý.

Advokát musí být zbaven obav z možné újmy nebo postihu v souvislosti s prosazováním nebo obhajobou práv svých klientů, a to i v tom případě, že je chrání proti státu nebo jeho orgánům, neboť jedině tak může plnit své zákonem vymezené poslání.

Na druhé straně systém samosprávy v advokacii nemůže znamenat, že stavovská organizace bude ve věcech své působnosti konečnou a nekontrolovatelnou instancí při rozhodování o subjektivních právech těch, kteří této samosprávě podléhají. Ochrana proti případným excesům musí být zajištěna jak mocí soudní, jak je uvedeno výše, tak i mocí výkonnou.

Způsobem, který nyní Česká advokátní komora aplikovala vůči žalobkyni, zcela překračuje pravomoci jí svěřené zákonem o advokacii, a to, jak vidno z důvodové zprávy, způsobem, který naprosto nebyl úmyslem zákonodárce. Zákonodárce se naopak pozastavoval nad možností zneužití pravomoci Českou advokátní komorou a usiloval o to, aby zákon takovéto zneužití znemožnil. Přesto – dle názoru žalobkyně – k takovémuto zneužití pravomoci České advokátní komory došlo.

¹⁰ viz příloha č. 15 Parlamentní tisk poslanecké sněmovny č. 1920 z roku 1996

V. Právní postavení jiných právnických profesí a státních zaměstnanců

- 1) Jak již výše žalobkyně naznačila, Česká advokátní komora dle jejího názoru při své rozhodovací činnosti neovládá základní pravidla pro dotváření práva tak, jak jsou předmětem výuky na právnických fakultách již v prvních přednáškách právní teorie. Pro to, aby Česká advokátní komora mohla rozhodnout právně konformně, je nutno ovládat pravidla pro výklad práva.

Výklad práva spočívá v řešení významových nejasností, což je prováděno procesem poznání právní normy, která je obsažena v textu právního předpisu. Základem tohoto způsobu poznávání právní normy je poznatek, že právo zdaleka není pouze text zákona, ale na tento text je nutno vždy pohlížet z hlediska hledání spravedlnosti.

Zákon o advokacii lze spíše podřadit pod normy veřejného práva, neboť rozhodování České advokátní komory ve směru k jejím členům lze považovat – a to i ve smyslu standardní judikatury Nejvyššího správního soudu – za vrchnostenské, tedy nerovné, když Česká advokátní komora plní úkoly orgánů veřejné státní moci. Jedná se však o veřejné právo subjektivní, kdy ČAK rozhoduje individuálním správním aktem. O oprávněnosti této kvalifikace svědčí i fakt, že rozhodnutí České advokátní komory jsou oprávněny v přezkumném řízení dle soudního řádu správního správní soudy¹¹. Přesto, že se tedy jedná o sui generis akt správního práva, je možno se odvolat na ust. § 2, a to zejména odst. 2 a 3 Občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., kde je precizně vysvětlen a stanoven způsob, jakým má být právo vykládáno, přičemž tento způsob výkladu práva/právní normy/právního předpisu je základem výkladu i právních norem veřejnoprávních. Ust. § 2 odst. 2, 3 OZ zní takto:

„(2) Zákonnému ustanovení nelze přikládat jiný význam, než jaký plyne z vlastního smyslu slov v jejich vzájemné souvislosti a z jasného úmyslu zákonodárce; nikdo se však nesmí dovolávat slov právního předpisu proti jeho smyslu.

(3) Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.“

V souladu s takto obecně formulovanými pravidly výkladu práva/právního předpisu, je nutno zdůraznit, že z mnoha výkladů zákona může být v daném čase správný jen jeden.

Základním východiskem pro výklad práva/právního předpisu je úvaha o racionálním zákonodárci. Ta předpokládá, že zákony nejsou tvořeny svévolně, ale zákonodárce jimi sleduje rozumné a rozeznatelné účely, které mají být použity v souladu s ideou práva a s existujícími hodnotovými východisky společnosti. Je proto možno považovat za absurdní výklad, prováděný nyní Českou advokátní komorou, že do zákona o advokacii zákonodárce

¹¹ k otázce postavení České advokátní komory jako vrchnostenského reprezentanta státní moci viz Usnesení Nejvyššího správního soudu Konf 28/2014-55 ze dne 1. 8. 2017, stejně tak i publikace Svejkský, Macková, Vychopenš a kol. „Advokátní právo“, Beck 2017, st. 88 a násl.

napsal něco zcela jiného, (tedy upravil chování advokátů p o u z e při výkonu advokacie) než chtěl ve skutečnosti, a co nyní ČAK fakticky nad rámec zákona neoprávněně d o p l ň u j e. Česká advokátní komora není zákonodárce a zásadně překročila své pravomoci. Protože kárný senát, jakož i kárný žalobce jsou osoby právnicky vzdělané, považuje žalobkyně tento jejich postup za úmyslný.

- 2) Pro demonstraci skutečnosti, že úmysl zákonodárce ve věci regulace chování advokátů při výkonu jejich práce advokáta a v jejich jiném, soukromém životě, byl úmysl zákonodárce zcela odlišný od toho, jak se nyní zákon o advokacii snaží dezinterpretovat Česká advokátní komora, žalobkyně předestírá různé způsoby úpravy „důstojného jednání... etc...“ pro různá právníká povolání. To jsou: soudci, státní zástupci, notáři a exekutoři. Tato právníká povolání jsou přitom odlišná od výkonu advokacie z jednoho zásadního hlediska, totiž podle toho, v jaké míře na sebe přebírají úkoly státu.

Zcela nejsvázanější s úkolem státu jsou soudci, kteří vydávají rozsudky „jménem republiky“ a o kterých je možno říci „stát jsem já – soudce“. Prakticky na stejné úrovni jsou státní zástupci, kteří vystupují v trestních řízeních jako „orgány veřejné žaloby v trestním řízení“¹². Státní zástupci tedy zde přímo hájí zájmy státu na dodržování a vynucování práva. Dalšími v pořadí jsou notáři, kteří v celém jednom segmentu práva, totiž projednávání dědictví, vystupují jako soudní komisaři¹³, takže minimálně v této oblasti je možno je považovat za součást výkonu státní (soudní) moci a za součást justice. Nejblíže advokátům jsou svým postavením exekutoři, ovšem i ty je možno vnímat do značné části jako součást justičního systému, kdy jsou beze zbytku vázání nalézacími rozhodnutími soudů, přičemž zde stále existuje paralela mezi soudními exekutory, kteří jsou přímo součástí systému justice¹⁴ a tzv. „soukromými“ soudními exekutory¹⁵, jejichž předmět činnosti je totožný. Dle ust. § 1 exekučního řádu je exekutor „*Fyzická osoba... kterou stát pověřil exekutorským úřadem*“ je tedy zřejmé, že exekutor přímo vykonává úkol státu. Regulace činnosti exekutorů státem se též projevuje, stejně jako u notářů, v regulaci počtu a rozmístění jejich úřadů. Oproti tomu na advokáta delegoval stát svou jedinou povinnost/ činnost: totiž zajistit právo na spravedlivý proces tak, aby stát dostal svým mezinárodním závazkům, a to zejména ve smyslu ust. čl. 6 Úmluvy o lidských právech a svobodách, případně čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod¹⁶. Jejich počet a působnost není státem regulována. Advokát je nedílnou součástí justice v tom smyslu, že umožňuje plnit státu jeho mezinárodně-právní a ústavní povinnost, a to tím, že převezme obhajobu ex offo. To je však jediné pouto, které jej se státem – co se náplně jeho práce týká – váže.

- 3) Všechny výše uvedené právníké profese mají své chování regulované příslušnými zákony, které upravují jejich postavení, a to následujícím způsobem:

¹² viz ust. § 4 odst. 1 písm. a) zák. č. 283/1993 Sb.

¹³ viz ust. § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 358/1992 Sb. – notářský řád

¹⁴ viz část šestá Občanského soudního řádu

¹⁵ viz zákonná úprava zák. č. 120/2001 Sb.

¹⁶ viz ust. čl. 37 odst. 2 LZPP: „Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.“

A Soudci

Chování soudců upravuje zákon č 6/2002 Sb. – zákon o soudech a soudcích, ve svém ust. § 80 takto:

„§ 80

(1) Soudce a přisedící je povinen vykonávat svědomitě svou funkci a při výkonu funkce a v občanském životě se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Soudce je povinen podávat oznámení o osobním zájmu, o činnostech, majetku, příjmech a závazcích podle zvláštního právního předpisu.

(4) Soudce je povinen při své činnosti mimo výkon funkce soudce a při výkonu svých politických práv si počínat tak, aby tato činnost neohrožovala nebo nenarušovala důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudu nebo nenarušovala důstojnost soudcovské funkce anebo mu nebránila v řádném výkonu funkce soudce.

(5) Soudce je povinen ve svém osobním životě svým chováním dbát o to, aby nenarušovalo důstojnost soudcovské funkce a neohrožovalo nebo nenarušovalo důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.“

Zde je patrné, že zákonodárce speciálně myslel na to, že soudce je součástí justice – tedy příslušníkem jedné ze „státní moci“ i tehdy, jestliže funkci soudce nevykonává a zákon o soudech a soudcích reguluje i jeho soukromé a osobní jednání mimo výkon funkce.

B Státní zástupci

Chování státních zástupců je upraveno zákonem č. 283/1993 Sb., zákonem o státním zastupitelství, a to v ust. § 23 odst. 2, který zní:

„(2) Státní zástupce je při výkonu své funkce, ve svém osobním životě i při výkonu svých politických práv povinen vystříhat se všeho, co by mohlo vzbuzovat důvodné pochybnosti o dodržování povinností uvedených v odstavci 1, ohrozit vážnost funkce státního zástupce nebo vážnost státního zastupitelství anebo ohrozit důvěru v nestranný a odborný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce.“

Další části ustanovení § 23 zákona o státním zastupitelství jsou obsahově prakticky totožná s ust. § 80 zákona o soudech a soudcích, čímž je potvrzeno postavení státních zástupců v rámci oficiálního systému justice – jedné z „moci“ státu. I v případě státních zástupců je

explicitně uvedeno, že je – stejně jako soudce – povinen se vystříhat všeho, co by mohlo „ohrozit vážnost funkce“, a to i v soukromém životě. Stejně jako soudci, i státní zástupci jsou nabádáni ke zdrženlivosti při výkonu jejich politických práv.

Na tomto místě bude užitečné si připomenout, co to jsou „politická práva“. V českém právním řádu jsou upravena v oddílu druhém Listiny základních práv a svobod, která se přímo jmenuje „politická práva“. **Dle č. 17–23 LZPP to jsou: svoboda projevu a právo na informace, petiční právo, právo na pokojné shromažďování, právo svobodně se sdružovat, právo podílet se na správě věcí veřejných, právo na ochranu svobodné soutěže politických sil v demokratické společnosti a v neposlední řadě i právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod.**

Je nutno zdůraznit, že (s výjimkami přesně stanovenými zákonem) nejsou ani soudci ani státní zástupci zkracováni na výkonu svých politických práv, pouze jsou nabádáni k tomu, aby dodržovali svou povinnost a při výkonu těchto svých politických práv neohrozili vážnost své funkce.

C

Notáři

Chování notářů je regulováno notářským řádem, zák. č. 358/1992 Sb. Jediné ustanovení, které je možno ve smyslu regulace jednání notáře považovat omezení notáře obdobně, jak tomu je u státních zástupců a soudců, je ust. § 48, který zní:

§ 48

(1) Notář, kandidát a koncipient jsou kárně odpovědni za kárné provinění.

(2) Kárným proviněním notáře, kandidáta nebo koncipienta je
a) závažné nebo opětovné porušení jeho povinností stanovených tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem nebo předpisem Komory, anebo usnesením orgánu notářské samosprávy, nebo
b) závažné nebo opětovné narušení důstojnosti notářského povolání jeho chováním.

Co je jednáním „proti důstojnosti notářského povolání“ přitom není nikde stanoveno, a to ani notářským kárným řádem. Na notáře je přímo delegováno státem jednání v celé jedné právní oblasti, tedy v projednávání dědictví, tudíž se jedná o právníkové povolání, ve kterém jsou osoby, které jej vykonávají, těsněji propojeny s mocí soudní než advokáti. Přesto mají notáři benevolentnější zákon a vnitrostavovské normy než advokáti, co se regulace jejich chování týká.

D

Exekutoři

Chování exekutorů jako vykonavatelů rozsudků, vydaných jménem republiky, je upraveno ust. zákona č. 120/2001 Sb., exekučním řádem, a to konkrétně ust. § 2, který zní:

„§ 2

(1) Exekutor vykonává exekuční činnost nezávisle. Při výkonu exekuční činnosti je vázaný jen Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy a rozhodnutími soudu vydanými v řízení o výkonu rozhodnutí a exekučním řízení.

(2) Exekutor je povinen vykonávat svědomitě své povolání a při jeho výkonu a v občanském životě se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost exekutorského povolání nebo ohrozit důvěru v nezávislý, nestranný a spravedlivý výkon exekuční činnosti.

Na rozdíl od soudců a státních zástupců zde není odkaz na zdrženlivost při výkonu politických práv.

E

Státní zaměstnanci

S ohledem na výše uvedené je zajímavé srovnání toho, jaké stát vyžaduje standardy vůči právníkům povoláním na straně jedné a jaké požaduje od svých vlastních zaměstnanců, tedy reprezentantů své vlastní moci. V tomto směru je nutno zohlednit ust. § 77 zákona č. 234/2014, zákona o státní službě, který je uveden v části třetí cit. zákona, která upravuje povinnosti a práva státních zaměstnanců, příkazy k výkonu služby a ocenění za příkladný výkon služby, který zní takto:

§ 77

(1) Státní zaměstnanec je povinen

a) zachovávat při výkonu služby věrnost České republice,

b) vykonávat službu nestranně, v mezích svého oprávnění a zdržet se při výkonu služby všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v jeho nestrannost,

c) při výkonu služby dodržovat právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby,

d) plnit služební úkoly osobně, řádně a včas,

e) prohlubovat si vzdělání podle pokynů služebního orgánu,

f) dodržovat služební kázeň,

g) poskytovat informace o činnosti služebního úřadu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jestliže to patří k jeho služebním úkolům,

h) zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděl při výkonu služby, a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám; to neplatí, pokud byl této povinnosti zproštěn; povinnost zachovávat mlčenlivost, která státnímu zaměstnanci vyplývá z jiného zákona, není dotčena,

i) zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného, jakož i nezneužívat postavení státního zaměstnance,

j) v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody v hodnotě přesahující částku 300 Kč, s výjimkou darů nebo výhod poskytovaných služebním orgánem,

k) oznámit služebnímu orgánu, že je proti němu zahájeno trestní stíhání a v jaké věci,

l) zastupovat představeného nebo státního zaměstnance na služebním místě zařazeném ve vyšší platové třídě,

m) vykonávat službu ve výběrové komisi, zkušební komisi, při smírčím řízení, v kárné komisi a v dalších orgánech zřizovaných služebním orgánem podle služebního předpisu,

n) zachovávat pravidla slušnosti vůči představeným, ostatním státním zaměstnancům a zaměstnancům ve správním úřadu a při úředním jednání,

o) plně využívat služební dobu k výkonu služby,

p) řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu služebním úřadem a střežit a ochraňovat majetek, který mu byl svěřen, před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím,

q) při výkonu služby z jiného místa vykonávat službu pouze na místě sjednaném v dohodě o výkonu služby z jiného místa a dodržovat podmínky sjednané v této dohodě,

r) při úředním ústním nebo písemném jednání s fyzickými osobami nebo právníckými osobami sdělit své jméno, popřípadě jména, a příjmení, služební označení a název organizačního útvaru služebního úřadu, v němž je zařazen,

s) vykonávat službu při odvracení živelní pohromy nebo jiného hrozícího nebezpečí anebo se podílet na zmírnění jejich bezprostředních následků,

t) dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance vydaná služebním předpisem.

(2) Povinnosti podle odstavce 1 písm. a) a h) až k) je povinen státní zaměstnanec dodržovat, i když nevykonává službu.

(3) Víra, náboženství ani politické nebo jiné smýšlení státního zaměstnance nesmějí být na újmu řádného a nestranného výkonu jeho služby.

(4) Povinnosti zachovávat mlčenlivost o služebních věcech může státního zaměstnance zprostit služební orgán; vedoucího služebního úřadu může této povinnosti zprostit vedoucí nadřízeného služebního úřadu. Nemá-li služební úřad nadřízený služební úřad, může vedoucího služebního úřadu

zprostit povinnosti zachovávat mlčenlivost náměstek pro státní službu.

(5) Povinnosti zachovávat mlčenlivost o služebních věcech může náměstka pro státní službu zprostit vláda nebo ministr vnitra na základě pověření vlády.

(6) Jiné zákony, které stanoví povinnost zachovávat mlčenlivost, nejsou odstavci 4 a 5 dotčeny.

Z uvedeného vyplývá, že zákon neklade na státní zaměstnance žádná omezení pro jeho soukromý život. V tomto směru se tedy naskýtá otázka, proč právnícká povolání jsou omezována ve svém soukromém a osobním životě více, než přímí státní zaměstnanci. Pochopitelné to může být při výkonu soudce a státního zástupce, při výkonu dalších právníckých povolání pak takové omezení, které je v přímém rozporu s čl. 1 Listiny základních práv a svobod, který zní:

„Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.“

4) Jakákoliv nadřazenost důstojnosti a nutnosti tuto důstojnost v mimořádné míře dodržovat pak s ohledem na zásah do základních ústavních práv a svobod je nutno takový zásah velmi přesně a důkladně odůvodnit. Žalobkyně je přesvědčena, že „Etický kodex“ advokátů (a pravděpodobně ani notářů a exekutorů) tímto způsobem odůvodněn není a že, ačkoliv tato pravidla byla přijata komorami právníckých povolání, nikdo se nezabýval tím, zda takováto omezení jsou vůbec ústavně-právně konformní.

Pro omezení lidských práv je nutno aplikovat **princip proporcionality**, který je ovšem letitě upraven již standardní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva¹⁷. V nejobecnější rovině Evropský soud pro lidská práva opakovaně konstatoval, že „pro celou Úmluvu je inherentní hledání spravedlivé rovnováhy mezi obecnými zájmy společnosti a požadavky na ochranu základních práv jednotlivce.“¹⁸

5) Jednání žalobkyně bylo realizováno na řádně ohlášené a povolené akci – politickém shromáždění – a kromě toho, že bylo reakcí na protiprávní konání velvyslance Turecka (což jednoznačně vyplývá z úvodních slov žalobkyně, která jsou citována i kárným senátem), představovalo vyjádření jejího politického názoru. Vyslovením svých myšlenek žalobkyně realizovala své právo, garantované v čl. 9 Evropské úmluvy lidských práv a svobod právě svobodu myšlení zajišťující. Tato svoboda a její dodržování je charakteristická pro demokratické země s demokratickým státním zřízením. Tvoří tzv. „vnitřní fórum“ jedince a jako taková je pro státní moc nedotknutelná. Její potlačování – evidentně tak blízké České advokátní komoře – je projevem totalitního jednání.

¹⁷ k tomu viz na příklad: Kmec, Kosař, Kratochvíl, Bobek Evropská úmluva o lidských právech, Nakladatelství C.H. Beck, 2012, str. 79 a násl. a dále

¹⁸ viz Soering proti Spojenému království a další rozsudky citované v publikaci viz výše

Se svobodou myšlení je spjata i svoboda projevu, garantovaná čl. 10 Úmluvy, kdy tato dvě práva společně s právem na svobodu shromažďování a sdružování tvoří triumvirát, zabezpečující politické fungování demokratického státu. Oproti tomuto výsostnému zájmu na udržení a ochranu mechanismů, které jsou garantem demokracie, pak stojí – v rámci „vyvažování zájmů“ ochrana údajné „důstojnosti“ advokáta. Žalobkyně – při vši úctě k advokátnímu stavu – považuje nutnost ochrany těchto dvou hodnot za absolutně nesouměřitelné. Je naprosto přesvědčena, že při aplikaci „testu proporcionality“ by zájem státu na „důstojnosti advokáta a advokátního stavu“ byl naprosto marginálním oproti nutnosti dodržet elementární politická práva, a to každého občana.

6) Žalobkyně považuje za nutné citovat ust. čl. 9 Úmluvy, a to odst. 2, který zní takto:

(2) Svoboda projevovat náboženské vyznání a přesvědčení může podléhat jen omezením, která jsou stanovena zákony a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného pořádku, zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Kárný senát se ani nenamáhal tvrdit, natož doložit, že penalizace žalobkyně byla nutná, neboť přesvědčení, které dala najevo, bylo takového charakteru, že je bylo nutno omezit z důvodu, že „je to nezbytné v demokratické společnosti...“ Zcela rozhodně pak je nutno zdůraznit, že **takovéto omezení, jak praví Úmluva, je nutno upravit explicitně zákonem a rozhodně není možné, aby žalobkyně byla penalizována na základě podzákoné normy, respektive, ještě spíše, na základě jejího individuálního osobního výkladu.**

7) Zcela stejně, ve stejném duchu, může být omezeno i právo na svobodný projev ve smyslu čl. 10 Úmluvy, když možnost takového omezení je opět dána odst. 2, tentokrát k čl. 10. Ten zní takto:

(2) Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Žalobkyně je přesvědčena, že **rozhodnutí kárného senátu i odvolacího kárného senátu, jsou naprosto neodůvodněná stran svých tvrzení, který zákon omezuje svobodu projevu tak, že to umožnilo kárné stíhání žalobkyně a dále, jaký zájem byl porušen, že bylo nutno zasáhnout do základních práv žalobkyně.**

8) Závěrem žalobkyně považuje za nutné citovat čl. 17 Úmluvy, který má název „Zákaz zneužití práva“ a zní takto:

„Nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví.“

Kárný senát ČAK se vyjádřil v tom smyslu, že chráněný zájem, který byl napaden, je „důstojnost advokátního stavu“. Je zřejmé, že rozhodovací činnost ČAKu směřuje proti čl. 17 Úmluvy. Dále je zřejmé, že pokud by „zachovávání důstojnosti“ v rámci výkonu profese mohlo být akceptovatelné při úvaze, že advokacie je součástí právního systému, garantovaného státem, pak takovéto omezení je naprosto neakceptovatelné pro omezení v projevech soukromé povahy, zejména pak politického přesvědčení, jehož prezentace je základem pro zachování demokratického zřízení země. Takové omezení by totiž bylo protiústavní a porušovalo by mezinárodní závazky, které Česká republika na poli lidských práv přijala. **Proto ani do budoucna není takové omezení projevů soukromé povahy, učiněných mimo výkon advokacie, možné.**

9) Na závěr tohoto oddílu argumentace žalobkyně připomíná tautologickou argumentaci ČAKu, uplatněnou na str. 5 shora odůvodnění kárného rozhodnutí. Jedná se o tento výrok:

Kárný žalobce je toho názoru, že jednání kárně obviněné, které jí je touto žalobou vytýkáno, překročilo meze, kdy advokát již důstojnosti a vážnosti advokátního stavu nedbá, byť pohnutky k takovému jednání mohly být opodstatněné. Za podstatné kárný žalobce považuje samu osobu kárně obviněné, která je natolik veřejnosti známá, že v podstatě každý ví, že je to JUDr. Samková a že je to advokátka.

Tedy, jinými slovy, žalobkyně se dopustila údajného prohřešku jen tím, že je advokátka.... Jakékoliv jiné životní role dotyčné ČAK zcela sebestředně dotyčné upírá. Na tomto místě považuje žalobkyně za nutné upozornit na jisté drobnosti ze svého životopisu:

- od června 1990 do června 1992 byla žalobkyně poslankyní Federálního shromáždění. V té době veřejně vystupovala a stala se na veřejnosti známou tak, jak jí to nyní vyčítá Česká advokátní komora. Vyjadřovala se k obecně politickým tématům, avšak zejména k tématům, která souvisela s lidskými právy a národnostními menšinami.
- advokátkou se stala od 1. 1. 1994, tedy ČTYŘI ROKY POTÉ, co se ve veřejném prostoru etablovala jako politička.
- v roce 2003 byla jmenovaná navržena tehdejším prezidentem Václavem Klausem na funkci soudkyně Ústavního soudu. Nebyla sice schválena Senátem, nicméně, dlužno říci, že na tuto funkci nebyla navržena jako advokátka, ale jako osoba veřejně činná, zastávající pregnantní lidskoprávní názory. K nominaci došlo za naprosté lhostejnosti České advokátní komory, jejíž členka měla být povýšena do soudcovského stavu na nejvyšším stupni, a stejně tak Česká advokátní komora mlčela, když byla kandidatura žalobkyně Senátem odmítnuta. V tomto případě bylo ČAKu členství žalobkyně v advokátní komoře tak říkajíc úplně lhostejné, stejně jako její další aktivity na poli literárním, veřejném, aktivistickém i právním.

Je tedy zřejmé, že Česká advokátní komora vědomě ignoruje skutečnost, že její členka se ve veřejném mínění etablovala nikoliv jako advokátka, ale jako politička. Nyní ale ČAK využívá svého mocenského postavení vůči žalobkyni, aby umlčela názory, a to politické názory, prosazované osobou, která je profesně advokátkou.

Z celého průběhu demonstrace před velvyslanectvím Turecka je zřejmé, že nikdo z přítomných, ba ani následně z těch, kdo se o této akci dozvěděli z médií, se k žalobkyni nevyjadřovali jako k advokátce, ale jako k osobě politicky veřejně činné! Celá událost jak před tureckým velvyslanectvím, tak události tomuto předcházející, neměly s advokací naprosto nic společného a žalobkyně zde jako advokátka nevystupovala a ani tak nebyla veřejností vnímána. Jestliže ČAK ve svém kárném rozsudku tvrdí opak, pak je povinna toto prokázat. Sama však neoznačila ani jeden důkaz, který by k tomuto vedl a který by vedl k oprávněnosti tohoto jejího názoru. Naopak, s ohledem na posun veřejného mínění za poslední tři roky, jakož i posun názorů značné části politické reprezentace k názorům blízkým žalobkyni je možné, ba, pravděpodobné, že se ČAK dostane do stejné pozice, jak se dostala ohledně svých ideologických postojů již v minulosti, když vyloučila ze svých řad židovské advokáty, následně zlikvidovala „třídně nevhodné“ advokáty po komunistickém převratu v roce 1948 a následně, po roce 1968 se stala nástrojem ideologické komunistické moci prosazující „socialistické právo a zákonnost“.

V současné době je tedy zřejmé, že ČAK zjevně zneužívá svého postavení k umlčení politických názorů, které v danou chvíli a dobu nepovažuje za konformní s oficiální vládní doktrínou.

S ohledem na známost žalobkyně – a to nikoliv jako advokátky, ale jako osoby veřejně politicky činné, je možné rozhodnutí kárného senátu vnímat také tak, že si samotná Česká advokátní komora na jejím členství v České advokátní komoře „přihřívá svou polívčičku“ a snaží se fakticky vyšplhat po zádech žalobkyně jako „taky advokátky“ do veřejného povědomí. Ačkoliv se tato interpretace může zdát absurdní, je nutno ji připustit, a to už jen s ohledem na letitě katastrofální mediální obraz České advokátní komory a advokátů v médiích a mezi veřejností.

- 10)** Žalobkyně považuje za nutné se ještě vyjádřit k úvahám ČAK ze strany 7 odůvodnění kárného rozhodnutí. Zde se kárný senát rozvášňuje nad srovnáváním diplomatů a advokátů, jejichž postoj má být souměřitelný, totiž diplomatický a uměřený. Žalobkyně s tímto souhlasí, ovšem znovu upozorňuje, že tohoto prohřešku proti diplomatickému protokolu, se frapantním způsobem dopustil právě velvyslanec Bigali – a to, mimochodem, navzdory tomu, že je sám také právník, takže i on musel velmi dobře vědět, co dělá – totiž, že jedná v rozporu s mezinárodní úmluvou, kterou je jeho země vázána. Žalobkyně na tomto místě obviňuje přímo Česku advokátní komoru a kárný senát, že jeho odůvodnění je naprostou fabulací. Jmenovitě zde poukazuje na tento výrok v odůvodnění kárného rozhodnutí: *„Patrně pod vlivem excitace se však na místo některé z diplomatických možností uchýlila k teatrálnímu zlořečení s urážkou velvyslance o jeho neznalosti diplomatického protokolu.“* Tento výklad události již je opravdovou literární fikcí, když celé vystoupení žalobkyně je volně ke shlédnutí na You Tube¹⁹ a je tedy možno zcela jednoznačně vyloučit, že by šlo o nějakou „excitaci“. Výklad České advokátní komory, že projev žalobkyně byl „teatrálním zlořečením“ je osobní interpretací členů senátu, která nemá opodstatnění ani v realitě – která je pregnantně zachycena – ani v žádném z důkazů. Kárný senát si prostě tento důvod vymyslel, aby nemusel

¹⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=1q2T50Tf-W0>

akceptovat zcela logické vyjádření a vysvětlení žalobkyně. Česká advokátní komora obvinila svou členku za to, že „nařkla diplomata z neznalosti diplomatického protokolu“. Druhou možností a druhým vysvětlením jednání tureckého velvyslance Bigaliho ovšem není neznalost, ale úmyslná ignorace a pohrdání mezinárodní smlouvou a právním řádem. Vyslovení pravdy vadí České advokátní komoře víc než pravda samotná? Poukázání na porušování práva vadí víc než porušování samotné? To je pozoruhodný postoj od největší profesní právnické organizace.

- 11) Žalobkyně nemůže pominout, že Česká advokátní komora zneužívá situace, kdy výkon advokacie nelze provozovat bez toho, aby advokát byl členem České advokátní komory. Část třetí Etického kodexu advokátů obsahuje tento text:

ČÁST TŘETÍ PRAVIDLA SOUTĚŽE ADVOKÁTŮ

Oddíl první **Základní pravidla**

Čl. 19 **Všeobecná ustanovení**

(1) V zájmu klientů i soutěžitelů postupuje advokát v soutěži s ostatními advokáty poctivě. K soutěžním účelům zejména nepoužívá údaje vědomě nepravdivé, klamavé nebo snižující jiného advokáta. Pro účely tohoto ustanovení je klamavým údajem každý údaj, který může vzbudit neoprávněné očekávání o výsledcích, jichž je advokát schopen dosáhnout, nebo pochybnost o tom, že výsledku bude dosaženo prostředky v souladu se zákony a stavovskými předpisy.

(2) Označení „advokát“ může advokát používat i mimo výkon advokacie.

Žalobkyně jmenovitě upozorňuje na ust. odst. 2, dle kterého advokát MŮŽE používat označení „advokát“ i mimo výkon advokacie. Způsob, kterým Česká advokátní komora rozhodla v rámci kárného řízení o údajném provinění žalobkyně však poukazuje na to, že advokát MUSÍ vystupovat jako advokát i v případech svého soukromého, osobního a veřejného života, tedy, že z role advokáta nelze v žádném případě vystoupit. Takovýto výklad práva je ovšem v přímém rozporu se samotnou dikcí Etického kodexu advokacie. Výše žalobkyně podrobně rozebrala, že její život se neskládá pouze z života advokátky, ale také z života osoby veřejně činné, přičemž tato veřejná – politická – činnost výkonu advokacie předcházela. Česká advokátní komora toto ustanovení svého vlastního předpisu zcela ignoruje. Žalobkyni tak dostává do situace, kdy podzákonnou normou

omezuje její osobnostní práva, které s výkonem advokacie naprosto nesouvisí. Dochází tedy fakticky ke dvojí regulaci:

- a) Ve smyslu výkladu, provedeného v rámci kárného odsouzení žalobkyně, se advokát se vždy musí označovat jako advokát.
- b) advokacii nelze provozovat bez povinného členství v České advokátní komoře.

To fakticky znamená, že žalovaná má neomezené pravomoci zasahovat do všech součástí života osoby, která se rozhodla pro výkon advokacie. Tato dvojí regulace tedy ve své konečné podobě znamená opak „svobodného a nezávislého výkonu advokacie“, ale naopak úplné vazalské podvolení se i subjektivnímu výkladu práva Českou advokátní komorou, respektive jejich představitelů.

- 12)** Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že i výkon advokacie je podnikáním, i když s přesahem do celospolečenské sféry. Tento přesah však není takový, aby byl důvodem pro zcela zásadně odlišné zacházení s advokátem než s jiným podnikatelem, a to na ústavní rovině. Proto žalobkyně upozorňuje na nález Ústavního soudu II. ÚS 3212/18 ze dne 17. dubna 2019²⁰, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 2 As 43/2018-27, byla porušena svoboda projevu stěžovatele zaručená v čl. 17 odst. 1, 2 ve spojení s právem podnikat podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Jednalo se o situaci, kdy podnikatel – ubytovací zařízení – odmítlo ubytovat občany Ruské federace, pokud nevysloví nesouhlas s protiprávní anexí Krymu. Ústavní soud přitom explicitně poukázal na to, že důvodem podmínění poskytnutí služby bylo odmítnutí protiprávního jednání země původu ubytovávaných. Jmenovitě Ústavní soud uvedl²¹:

„Stejně tak stěžovatel v nyní projednávané věci zjevně chtěl jednak projevít svůj názor na protiprávní anexi Krymu, a jednak chtěl alespoň v malé míře působit na ty osoby, které se podílejí (resp. podílet mohou) na politickém životě státu, kterého považoval za agresora.“

Jak žalobkyně prokáže níže, důvodem jednání žalobkyně vůči tureckému velvyslanci bylo dlouhodobé soustavné porušování práv, a to jak mezinárodních závazků, tak lidských práv, Tureckem a příklonem tohoto státu k islámskému právu šarí'a, které je neslučitelné se základy evropských lidských práv.²² Přitom toto porušování lidských práv Tureckem je naprosto ignorováno i představiteli České republiky. Tento zcela zásadní důvod pro vyslovení „kletby“, když žádné jiné prostředky komunikace a nesouhlasu nebyly notorickým porušovatelem mezinárodního práva (a to již od doby anexe severního Kypru) vůbec ani vzaty na vědomí, nevzala na vědomí ani Česká advokátní komora. Svým způsobem se tak za protiprávní akty Turecka postavila.

²⁰ viz příloha č. 20 Nález Ústavního soudu II. ÚS 3212/18 ze dne 17. dubna 2019

²¹ viz příloha č. 21 Tisková zpráva k citovanému nálezu Ústavního soudu.

²² k neslučitelnosti práva šarí'a s evropským právním řádem na příklad též rozhodnutí Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci strany Refah (Welfare Party) a ostatních proti Turecku, č. 41340/98, 41342/98, 41343/98, 41344/98 ze dne 13. února 2003 – v případě zájmu soudu žalobkyně může dodat i český překlad tohoto rozhodnutí, nyní tak nečiní protože samotné rozhodnutí má 42 stran a jedná se o vedlejší důkazní kolej.

VI.

Ochrana veřejných zájmů a subjektivismus rozhodnutí

- 1) Na straně 6 odůvodnění rozhodnutí ČAK kárný senát uvedl, že důvodem, proč je advokát povinen se chovat (dle názoru ČAK, který není zákonem podložen) určitým způsobem nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, je „ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů“. Advokátní komora se nikdy neobtěžovala vysvětlit – a to ani v kárné žalobě, V ČEM SPOČÍVÁ OCHRANA ADVOKÁTNÍHO STAVU – tedy, před čím má být „advokátní stav“ chráněn a už vůbec není zřejmé, jaké veřejné zájmy byly chováním žalobkyně poškozeny. Žalobkyně naopak prohlašuje – a ve svých vysvětleních i před kárným senátem – to opakovaně uváděla – že motivem jejího jednání byla OCHRANA VEŘEJNÝCH ZÁJMŮ, a to jmenovitě ochrana České republiky a jejího právního řádu, když velvyslanec Turecka právní řád České republiky – ale i právní řád Turecka!!! – zjevně porušil tím, že nerespektoval Vídeňskou úmluvu o diplomatických stycích a svévolně, nad rámec svého mandátu, zasahoval do vnitřních záležitostí země, ve které je na diplomatické misi. Tyto zásahy byly zcela zjevné, neboť velvyslanec se mohutně vyjadřoval k osobě žalobkyně v médiích – dokonce v hlavním čase vysílání veřejnoprávní České televize, a požadoval její trestní stíhání. Žalobkyně se ráda nechá poučit, jak takovéto jednání nepovažovat za porušení Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích, která je součástí jak českého, tak tureckého právního řádu. Ze strany tureckého velvyslance jednoznačně došlo k porušení čl. 3 úmluvy, který zní:

- 1) Funkcí diplomatické mise je mimo jiné:*
- a) zastupovat vysílající stát ve státě přijímajícím;*
 - b) chránit zájmy vysílajícího státu a jeho příslušníků ve státě přijímajícím v rozsahu dovoleném mezinárodním právem;*
 - c) vést jednání s vládou přijímajícího státu;*
 - d) zjišťovat všemi zákonnými prostředky podmínky a vývoj v přijímajícím státě a podávat o nich zprávy vládě vysílajícího státu;*
 - e) podporovat přátelské vztahy mezi vysílajícím a přijímajícím státem a rozvíjet jejich hospodářské, kulturní a vědecké styky.*

Funkcí diplomatické mise vysílajícího státu rozhodně není přímé vměšování se do vnitřních záležitostí přijímajícího státu a požadování trestního stíhání občana přijímajícího státu. Pokud měl pan velvyslanec výhrady k některé události, měl postupovat dle diplomatického protokolu, měl se objednat u ministra zahraničí a případně mu předat diplomatickou nótu svého státu, avšak nikoliv vyřvávat v médiích hostitelské země své požadavky na trestní stíhání osoby, kterou sám svým z hlediska diplomatického protokolu svým nepřipustným jednáním (nejdřív si vymohl pozvání na akci, která nebyla pro něj a další diplomaty vůbec určena a následně demonstrativně a, aby bylo užito slov České advokátní komory „teatrálně“, tuto akci opustil) hrubě urazil.

- 2) Je zřejmé, že ze strany žalobkyně naprosto schází jakékoliv zavinění, ba i nedbalost, neboť zcela schází subjektivní stránka kárného provinění; přitom i ta je – alespoň ve formě nedbalosti – pro spáchání kárného provinění nezbytná, stejně, jak tomu je u trestných činů

a přečinů, když trestní řád je podpůrnou procesně-právní normou ke kárnému řízení. Úmyslem žalobkyně bylo doručit velvyslanci, který zjevně ignoroval veškeré standardní komunikační kanály, nesouhlasné stanovisko s jeho jednáním. Veškerý další výklad kárného senátu na tomto poli je pouze literární tvorba románového charakteru. (Mimoходом – islám románovou tvorbu odsuzuje, ba zakazuje, protože se jedná o fikci, tedy lež. Tváří tvář literárním výkonům kárného senátu žalobkyně tento postoj islámu k tomuto literárnímu útvaru chápe.)

- 3) Žalobkyně si nemohla nevšimnout, že kárný senát se vůbec nezabýval dokazováním, zda BYLA důstojnost advokátního stavu porušena, zda někdo z široké veřejnosti tímto způsobem reagoval, zda vztáhnul jednání žalobkyně k její profesi advokátky. Žalobkyně takovýto poznatek nemá. **ČAK nepředložila ani jeden důkaz o tom, že by veřejnost byla jejím výrokem, a to zejména coby výrokem advokátky pobouřena.** Naopak je žalobkyni známo, že na ČAK dorazily stovky e-mailů, odsuzujících jednání České advokátní komory vůči žalobkyni; v tomto směru snad dokonce proběhla i nějaká petice. Je tedy zřejmé, že posuzování žalobkyně jako „urážející (ohrožující) důstojnost advokátního stavu“ je naprosto subjektivní názor kárného senátu, který není opřen ani o jeden důkaz, ba dokonce ani o tvrzení tohoto kárného senátu! Kárné provinění musí mít jednoznačně vymezený obsah. Zde tento obsah vymezen není. Žalobkyně se nemůže zbavit přesvědčení, že Česká advokátní komora jednala na základě politického zadání.
- 4) Žalobkyně se opakovaně snažila vysvětlit kárnému senátu důvod, proč použila takový způsob vyjadřování, jaký použila. Na tomto místě je nutno ještě zmínit tu část odůvodnění rozhodnutí kárného senátu, kde tvrdí, že „*ke kárné žalobě samotné se kárné obviněná v tomto, ani v jiném podání nevyjádřila*“. Zde je nutno poukázat na dvě skutečnosti:
 - a) ve stejné věci jsou přes mnohačetné urgencye o sloučení spisu, případně zastavení obsahově stejného řízení vedeny dvě věci: časově první byla stížnost, podaná tajemníkem komory JUDr. Ladislavem Krymem, která byla a je vedena stále pod spisovou značkou 596/2016. Druhou byla stížnost 864/2016, nyní kárného řízení 142/2016. Do obou věcí žalobkyně podávala řadu vysvětlení, které zcela objasňovaly její jednání i veškeré okolnosti, za kterých k tomuto jednání došlo. Přes to, že ČAK směřovalo nejméně pět žádostí o sloučení spisů, nebylo této žádosti vyhověno – ve spisech vládne chaos, a i když žalobkyně opakovaně žádala, aby podání, která v obsahově stejné věci předkládala k tomu kterému řízení, byly vzaty v potaz i v druhém řízení, zdá se, že tomu nebylo vyhověno. Pořádek ve spisu je elementárním základem pro spravedlivé rozhodnutí ve věci. Pokud ve spisu vládne takový chaos, jaký vládne ve spisech ČAK, spravedlnost jde nutně stranou.
 - b) Není pravda, že by se žalobkyně k věci nevyjadřovala: činila tak od samého počátku, před kárnou žalobou, v rámci jejího projednávání a posléze i v odvolacím řízení, přičemž žádala kárný senát, aby veškerá její předchozí podání byla považována za její vyjádření k věci. Toto kárný senát ignoroval a argumenty, které žalobkyně již i dříve uvedla, se vůbec nevyjádřil. Proto žalobkyně znovu poukazuje na svá níže uvedená podání, kterými se kárný senát vůbec nezabýval, i když byly součástí její obhajoby. Jako takové je však zcela ignoroval. Žalobkyně speciálně upozorňuje na tato svá podání:

aa) podání k č. 864/2016 K, 596/2016 K, 503/2016 K ze dne 29. 9. 2016 (6 stran)

bb) podání k č. 864/2016 K, z 5. 2. 2017 (9 stran)

- 5) Jak se zdá z obsahu odůvodnění kárného rozhodnutí, tak za neetické jednání Česká advokátní komora považuje, že žalobkyně vyjádřila nesouhlas s velvyslancem Turecka tím, že jej „proklela“. To zřejmě považuje ČAK za „ponižující lidskou důstojnost“ uvedeného velvyslance. Přes opakované vysvětlení Česká advokátní komora tvá na svých europocentrických a tedy nadřazených postojích, kdy nechápe, že ke každé osobě je nutno hovořit jazykem, kterému tato osoba rozumí, který je blízký jejímu kulturnímu okruhu. To také zcela vyplývá ze slov, která byla vyřčena: „*a protože nerozumíte diplomatickému protokolu...*“ **Účelem vyřknutých slov tedy zcela evidentně a prokazatelně nebylo někoho urazit, ale dopravit sdělení komunikačním způsobem, který je příjemci srozumitelný.** Komora zcela ignorovala veškeré poznatky kulturní antropologie i komunikačních teorií, a to způsobem, který je možno považovat skutečně za ignoraci věd, které by měly být součástí všeobecného kulturního rozhledu.
- 6) **Je tedy možno shrnout, že tvrzení České advokátní komory o tom, že jednání žalobkyně je profesním pochybením „při výkonu advokacie“ je jednoznačně pouze subjektivním dojmem kárného žalobce a kárného senátu, který nemá oporu v ničem jiném než právě v jejich „dojmu“ a je v také naprosto v rozporu s rozhodovací praxí ČAKu v obdobných případech, jak bylo popsáno výše. Druhou možností rozhodnutí České advokátní komory je politický záměr.**
- 7) Za úplně absurdní musí žalobkyně považovat fakt, že v době podání této žaloby připravuje žalovaná Česká advokátní komora velký projekt „Advokáti proti totalitě“²³. Žalovaná je evidentně ochotná se bavit o vzepření se totalitě v minulosti, avšak proti současným totalitním režimům ochotná bojovat není – naopak je nepřímo podporuje.
- 8) Na závěr žalobkyně podotýká, že převažující část svých právních argumentů, které jsou obsaženy v této žalobě, žalobkyně rozvedla již v průběhu kárného řízení, zejména pak v odvolání proti prvoinstančnímu kárnému rozhodování. Tyto argumenty Česká advokátní komora prostě vyignorovala – jednoduše se tvářila, jak kdyby tyto otázky nikdy nebyly vzneseny. Přitom pro rozhodování kárných senátů platí totéž, co platí pro soudy: musí uvést, o jaké důkazy se opírají a proč některé důkazy nevzali v úvahu, případně, proč je vůbec neprovedli. Postup, který kárné senáty volí, totiž práce pouze s těmi důkazy, které se jim samým hodí a úplná eliminace důkazů, se kterými nesouhlasí, a to aniž by tento svůj postoj zdůvodnili, je naprostým popřením procesních zásad, které platí jak v občanskoprávním, tak trestněprávním procesu a na toto téma je uveřejněna řada judikátů Nejvyššího a zejména Ústavního soudu. Žalobkyně je přesvědčena, že pomínutím dodržení těchto procesních postupů se rozhodování ČAK stalo protiústavním, v rozporu s právem na spravedlivý proces tak, jak je charakterizuje čl. 6 Úmluvy o lidských právech a svobodách, stejně jako Listina základních práv a svobod.

²³ viz příloha č. 32 – informace z webových stránek ČAK – advokáti proti totalitě.

VII.

Oprávněnost projevu žalobkyně

- 1) Základem jednání žalobkyně byl protiprávní stav, který panoval poté, co velvyslanec Turecka urazil Poslaneckou sněmovnu ČR a porušil Vídeňskou úmluvu o diplomatických stycích tím, že se otevřeně vměšoval do vnitřních záležitostí České republiky. Bylo povinností Poslanecké sněmovny i ministra zahraničních věcí PhDr. Lubomíra Zaorálka na tento protiprávní stav reagovat. Nikdo se však České republiky nezastal a na protiprávnost postupu velvyslance Turecka a diplomatů dalších islámských zemí nereagoval. Za této situace reagovala na protiprávní jednání velvyslance žalobkyně.
- 2) Pro postup žalobkyně je nutno si uvědomit, proti jaké síle se vlastně postavila. Tím, že vyslovila svůj zásadní nesouhlas s agresivním islámem, při politické situaci, která nyní v Evropě, ale i celosvětově existuje, vydala svůj život v nebezpečí. Žalobkyně přitom považuje za skutečný výsměch tvrzení kárného senátu, který ve svém odůvodnění uvedl že *„...jednání kárně obviněné překročilo meze... byť pohnutky k takovému jednání mohly být opodstatněné.“* To tedy dle ČAK ve skutečnosti znamená, že advokát nemá právo se postavit zjevné protiprávnosti a protizákonnosti, páchané na jeho zemi.
- 3) Základem vystoupení žalobkyně před velvyslanectvím Turecka a předtím v Poslanecké sněmovně je totiž její naprosto nezvratné přesvědčení, že Turecko, vedené svým současným prezidentem Erdoganem, je totalitní diktaturou, která bezprostředně – a to zejména v souvislosti s jeho evidentním spojenectvím s Ruskem – je nebezpečná západní Evropě, k níž si žalobkyně dovoluje počítat i Českou republiku. V uplynulých dvou letech došlo v Turecku ke stíhání desítek tisíc (!!!) státních zástupců, sesazení tisícovek (!!!) soudců, trestní stíhání stovek akademických funkcionářů, profesorů, učenců, stíhání novinářů a v neposlední řadě i nynější věznění občanů České republiky, kteří se angažovali v osvobození Kurdistánu od Islámského státu, to vše bylo při bližším pohledu zřejmé již v době, kdy žalobkyně vyjadřovala svůj hluboký nesouhlas s protiprávním jednáním tureckého velvyslance na území ČR. Nyní, o tři roky později, než došlo k činu, za který je žalobkyně postižena, je míra protiprávnosti jednání Turecka ještě zřetelnější. Protest proti diktatuře je ovšem evidentně dle České advokátní komory kárným proviněním.
- 4) Stejně tak jako proti totalitnímu režimu, žalobkyně vystupovala, vystupuje a bez ohledu na svou jakoukoliv penalizaci bude i nadále vystupovat proti islámu, který považuje nikoliv za náboženství, ale za totalitní ideologii. Členům kárného senátu je tento názor žalobkyně dobře znám, kdy dokonce kárný žalobce uvedl v kárné žalobě, že *„Jako osoba známá svým negativním stanoviskem k islámu byla kárně obviněná na den 18. 5. 2016 pozvána do Poslanecké sněmovny ČR na diskusní dopoledne na téma „Máme se bát islámu“, aby zde obhájila svá stanoviska.“* Pomineme-li fakt, že toto vůbec nebyl důvod, proč byla žalobkyně pozvána do Poslanecké sněmovny, je zřejmé, jaké stanovisko již předem kárný žalobce vůči žalobkyni zaujal: totiž, že VE SKUTEČNOSTI není stíhaná za svůj výrok směrem k tureckému velvyslanci, ale za svůj postoj k islámu. Pokud by tomu tak nebylo, pak totiž nemá výrok v kárné žalobě vůbec žádné opodstatnění. Samozřejmě, že kárný senát vůbec nezajímalo, zda náhodou tento postoj žalobkyně není oprávněný. Otázka islámu a jeho

slučitelnosti s Úmluvou o lidských právech a svobodách přitom již byla právně posouzena, a to v rozhodnutí Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci politické strany Refah proti Turecku, 41340/98, 41342/98, 41343/98 a 41344/98 ze dne 13. 2. 2003. Tento rozsudek se zabýval stížností politické strany, která byla v té době v Turecku zakázána pro to, že její činnost odporovala principu sekularismu a ohrožovala demokratické principy státu. Tato politická strana se totiž rozhodla, že v Turecku zavede islámské právo šarí'a. Z uvedeného rozsudku považuje žalobkyně za nutné citovat následovně:

„102. Navíc soud došel k názoru, že od státu nemůže být požadováno, aby čekal se zásahem do doby, kdy politická strana uchopí moc a začne provádět konkrétní kroky při realizaci politiky nekompatibilní s normami Úmluvy a demokracie, ačkoliv je nebezpečí této politiky dostatečně známo a přímo hrozí.“

a dále: *„120. Soud došel ... k závěru, že úmysl zřít režim založený na právu šarí'a byl explicitně vyjádřen... poslanci strany Refah...“* Nastolení práva šarí'a by přitom znamenalo nastolení plurality právních řádů, kdy každá osoba by se musela přihlásit k nějakému náboženství, podle kterého by pak na ni bylo aplikováno to které právo, což by vedlo k diskriminaci na základě náboženského přesvědčení (viz bod 116). Pluralita právních systémů dle různých náboženství přitom přímo vyplývá ze zavedení práva šarí'a tak, jak o něj usilovali členové a představitelé strany Refah. Velký senát zde zcela převzal argumentaci prvoinstančního rozsudku ESLP i tehdejšího Ústavního soudu Turecka, kde bylo uvedeno (viz citace v bodě 119): *„Soud je toho názoru, že takový sociální model“... (nastolený právem šarí'a) „by skoncoval s rolí státu jako subjektu zaručujícího jednotlivá práva a svobody a nestranného organizátora praktikování různých typů víry a náboženství v demokratické společnosti...a takový systém by nepopíratelně porušil princip nediskriminace mezi jedinci týkající se jejich nárokování veřejné svobody, který je jedním ze základních demokratických principů.“*

Jinými slovy řečeno, právo šarí'a, které je neoddělitelně spjato s islámem – islám totiž nelze praktikovat „samostatně“, ale pouze zároveň v rámci islámského právního systému – je naprosto neslučitelné s hodnotami, danými Evropskou úmluvou lidských práv a svobod.

Řečeno tedy ještě jinak: jelikož turecký velvyslanec byl rovněž předsedou místní pražské skupiny Organizace islámské spolupráce,²⁴ je evidentní, že jeho zájmem bylo ochránit islám, tedy ideologii a zároveň i právní pořádek, vydávající se za náboženství, které/ která je neslučitelná s Evropskou úmluvou základních práv a svobod. To bylo i důvodem jeho vystoupení proti kritickému projevu žalobkyně v Poslanecké sněmovně, která na tento charakter islámu upozornila.

Česká republika je sekulárním státem, a i Česká advokátní komora je povinna obhajovat principy sekularismu, stejně jako principy demokracie, které islám, jak vyplývá z výše

²⁴ viz: <https://www.oic-oci.org/home/?lan=en> Za zmínku stojí, že [Index demokracie](#) za rok 2010 sestavovaný společností [Economist Intelligence Unit](#) žádnou zemi OIC neoznačil za úplnou demokracii a jen 3 země označil za nefunkční demokracie. Zbytek byl zařazen buď mezi autoritativní režimy nebo hybridní režimy.

citovaného rozsudku ESLP, popírá. Česká advokátní komora je sama sekulární subjekt veřejnoprávní profesní samosprávy v sekulárním státě, který, samozřejmě, „prokletí“ neuznává, a proto jej neprohlašuje za trestný čin či přestupek. Jednání žalobkyně je proto z hlediska obecného právního řádu nulitní, neb ze své podstaty nemůže mít žádné následky. Konání ČAKu vůči žalobkyni ovšem nastoluje otázku, jaký je skutečný postoj České advokátní komory k sekularismu a demokratickým hodnotám státu, ve kterém je organizována. Zdá se, že samotná ČAK buď sekularismus a demokratické principy neuznává (případně věří, že její členka je schopna svým prokletím skutečně způsobit proklínanému újmu) anebo je ideologickým nástrojem určitých struktur, které evidentně slouží coby pátá kolona a islám a islámské právo šari‘a v České republice prosazují.

- 5) Protože je evidentní, že Česká advokátní komora ve svém důsledku pod záminkou blíže nespécifikované „důstojnosti advokátního stavu“, která měla údajně dojít úhony, přispívá k rozšiřování protidemokratických sil ohrožujících státní zřízení České republiky, dovolává se žalobkyně mj. čl. 23 Listiny základních práv a svobod, který zní:

Občané mají právo se postavit na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny.

Žalobkyně připomíná, že její veškeré projevy týkající se islámu jsou odborně podloženými názory, které byly prezentovány vždy zcela pokojnou cestou. Naproti tomu představitelé České republiky, k nimž se, bohužel, řadí i Česká advokátní komora, zůstali proti zjevnému úmyslu tureckého velvyslance v ČR a dalších diplomatů z islámských zemí zcela nečinní a nejenom tehdy, ale i nyní se podvolují nátlaku muslimů a islámských zemí na toleranci muslimské víry, která v sobě neoddělitelně nese i nutnost nastolení jiného právního řádu, neslučitelného s principy lidských práv a svobod.

VIII.

S ohledem na výše uvedené žádá žalobkyně soud, aby vydal tento

R o z s u d e k

- I. **Rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. K 142/2016 a rozhodnutí odvolacího kárného senátu ČAK ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. K 142/2016, se ruší.**
- II. **Žalobkyně má nárok na náhradu nákladů tohoto řízení.**

JUDr. Klára Alžběta Samková, Ph.D.